

Č. 578.

Zabírání bytů: I. * Za odnětí místnosti účelům bytovým ve smyslu § 8 č. 4 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze pokládati, používali se místnosti toliko přechodně (dočasně) k účelům jiným. — II. Dle § 8 č. 2 zák. byt. lze zabratí toliko celé byty, jichž se užívá za skladiště.

(Nález ze dne 10. listopadu 1920 č. 10.702.)

Věc: Václav a Terezie Hofkovi v Lounech (adv. Dr. Ant. Klouda z Prahy) proti okresní správě politické v Lounech o zabrání světnice.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Usnesením ze dne 26. března 1920 prohlásil obecní úřad v Lounech ve smyslu zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592, § 8, čís. 2 a 4 místnost v I. poschodí domu stěžovatelů v Lounech za zabranou, poněvadž místnost byla před tím, než stěžovatelé dům koupili, samostatně rodinou obývána a poněvadž nyní slouží za skládku ovoce.

Odpor stěžovatelů zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím ze dne 26. dubna 1920 z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí.

O stížnosti podané proti rozhodnutí tomu uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Žalovaný úřad opírá rozhodnutí své stejně jako úřad I. stolice o ustanovení § 8, č. 2 a č. 4 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

Dle § 8, č. 2 cit. zákona lze však zabratí toliko byty, jichž užívá se za skladiště, lze-li věci tam uložené uložit bezpečně jinde. Zákon rozlišuje v § 8 případy, kde lze zabratí byt, t. j. bytovou jednotku (č. 2, 5, 7) a případy, kde lze zabratí buď byt neb jeho část, tedy jednotlivou jeho místnost neb několik místností jeho (č. 1, 6, 8, 9). Z rozlišování toho plyne, že neměl zákonodárce v úmyslu za podmínek, za kterých připustil zabrání bytu jako bytové jednotky, připustiti zabrání pouze jednotlivé součástky a že tedy, mluví-li v § 8 pod č. 2 zákona o bytech, měl na mysli jen celý byt, t. j. bytovou jednotku, již se jako skladiště užívá. Stěžovatelé tvrdili však již v řízení administrativním a tvrdí to i ve stížnosti, že zabraná místnost je součástí jejich bytu, skládajícího se ze dvou pokojů s příslušenstvím a ze zprávy, kterou obecní úřad žalovanému úřadu odpor předložil, vyplývá, že stěžovatelé skutečně tuto místnost s vlastním svým bytem sloučili a že tedy netvoří již samostatnou bytovou jednotku, nýbrž součástku jejich bytu. Je tedy zabrání jedné místnosti z bytu stěžovatelů dle § 8, č. 2 cit. zákona nezákonné, poněvadž toto ustanovení vztahuje se pouze na celé byty, jichž užívá se jako skladiště. Na tom nemění ničeho okolnost, že zabraná místnost kdysi samostatný byt tvořila. Sloučením, ať již stalo se s povolením neb bez povolení, pozbyla místnost ona oné povahy jako samostatná jednotka bytová, jak vyplývá z ustanovení § 8 č. 10 cit. zákona, které výhradně vztahuje se na případ sloučení několika bytů v byt jeden a které připouští zabrání části připojené majetníkem bytu a považuje tedy zákon i byty bez povolení sloučené za jednotku bytovou a nikoli za dva samostatné byty (arg. a contr. § 8, č. 5).

Pokud se žalovaný úřad opírá o ustanovení § 8, č. 4 cit. zákona, vychází z právního názoru, že jakékoli používání místnosti k obývání určené bez úředního povolení k jinému účelu, než k účelu obývacímu odůvodňuje zabránění dle tohoto zákonného ustanovení. Nejvyšší správní soud však tento názor nesdílí. § 8, č. 4 jedná o místnostech o d ň a t ý c h účelům obývacím bez úředního povolení. Odnětím účelům obývacím rozuměti lze však pouze takové užívání obytné místnosti k účelům jiným než obývacím, z něhož patrně, že místnost ona má trvale neb na delší čas sloužiti účelu jinému než obývacímu a musí tu býti takové okolnosti, z nichž je patrné, že má původní účel místnosti té, totiž obývání její, býti zmařen. Za takovou okolnost nebylo by však lze považovati pouhé faktum, že stěžovatelé v jedné ze svých obytných místností složili zásoby ovoce, když není ani zjištěno, na jak dlouho se tak stalo. Pro mylný svůj právní názor opomenul pak žalovaný úřad vyšetřiti podstatné okolnosti, z nichž dalo by se souditi, že místnost ona skutečně obývacím účelům má býti odňata (na př. zvláštní zařízení ve světnici té, delší doba pro uschování ovoce nutná) či zda správným je tvrzení stěžovatelů, že jen přechodně se uskrovnili a jen přechodně ovoce v místnosti oné uložili.

Neúplnost ta zaviněna byla nesprávným výkladem ustanovení § 8, č. 4 a bylo tedy naříkané rozhodnutí i pokud tohoto zabíracího důvodu se týká, dle § 7 zákona o správním soudě zrušeno.

Jsou-li snad dány podmínky zabránění dle ustanovení § 8, č. 10 cit. zákona, jehož dovolává se obec, předkládajíc spisy žalovanému úřadu, nebylo nejvyššímu správnímu soudu zkoumati, poněvadž naříkané rozhodnutí tohoto ustanovení se nedovolává a nevychází také z předpokladů tam stanovených, zejména, že sloučení bytů stalo se po 27. říjnu 1918 bez úředního povolení podle nařízení z 28. března 1918 č. 114 ř. z.

Č. 579.

Honební právo: Nejde-li o pronájem společenstevní honitby ve veliké ceny, není § 4 licit. řádu ze dne 15. července 1786 č. 565 sb. z. s. směrodatným pro určení doby, jaká má uplynouti od výhlášky do výkonu dražby.

(Nález ze dne 10. listopadu 1920 č. 10.706.)

V ě c: Jindřich Doležal ve Starém Jičíně proti zemskému správnímu výboru o pronájem společenstevní honitby.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zrušil zemský správní výbor rozhodnutí okresního výboru v Novém Bydžově ze dne 26. června 1919 čís. 961/VI., jakož i dražbu provedenou dne 9. února 1919 o pronájmu společenstevní honitby ve Starém Bydžově a uložil honebnímu výboru, aby provedl dražbu novou, kterou dlužno řádně a obvyklým v obci způsobem vyhlásiti.